

41 NĂM MỘT NỖI ĐAU

Đặng Chí Hùng

Vậy là một 30/04 nữa lại đang đến gần. Lòng người lại đau đáu nhớ về những tháng năm đau thương của dân tộc. 41 năm, một dấu mốc chưa hẳn là đã dài, nhưng cũng chẳng phải là quá ngắn để những khổ đau kia tan biến.

Ở Việt Nam, nếu như tôi đang sống như một người bình thường vào giờ phút này, chắc là cũng giống bao người khác háo hức về một chuỗi ngày nghỉ dài trong dịp 30/4 và 1/5 để chề chén, để bù khú, để du hí cùng bạn bè, hàng xóm...

Nhưng giờ này, tôi đang viết những dòng này từ [noi] cách Việt Nam nửa vòng trái đất. Trời Canada đã sang xuân từ lâu, những trận bão tuyết muộn màng cũng đã qua được vài ngày khi tôi viết bài này. Trời bây giờ tràn ngập nắng ấm và cây cối bắt đầu hồi sinh sau những ngày đông lạnh giá. Thế nhưng trong tôi vẫn còn đó những nỗi niềm làm cho trái tim không thể hòa nhịp đập cùng mùa xuân.

Như đã nói ở trên, giá như tôi ở Việt Nam thì tôi dù muốn, dù không cũng sẽ phải cuốn vào những rượu chè, ăn chơi trong những ngày nghỉ dài, vô thưởng, vô phạt ấy. Những người dân Việt Nam từ lâu đã quen với một thông lệ là ăn mừng ngày 30/4 như là một ngày “chiến thắng” theo sự tuyên truyền của cộng sản. Và họ ăn, họ chơi để quên đi thực tại đau buồn đang hàng ngày đeo bám họ. Nào là chuyện cơm áo gạo tiền, nào là chuyện thức ăn đầy [chát] độc, nào là chuyện Tây, chuyện Tàu và cả chuyện Ta nữa...

Chẳng ai nghĩ đến 30/4, và cũng chẳng ai suy xét đến những điều vô lý của cái khái niệm “giải phóng”. Họ vô tư trên miệng những lời đùa cợt, vui cười và cũng hết sức vô cảm.

Nhưng trách họ sao được khi từ bé đến khi xuống cửu tuyền đều phải nghe một bài ca muôn thuở nào là “Mỹ-Ngụy ác ôn”, “đảng cộng sản có công giải phóng và thống nhất đất nước”, v.v. Nói cho cùng, người dân cũng chỉ là nạn nhân của một chính sách nhồi sọ và ngậm máu phun người của đảng cộng sản Việt nam mà thôi.

Đã có ai biết rằng cái Miền Nam mà cộng sản vẫn gọi là Mỹ-Ngụy ấy lại là hòn ngọc của Viễn Đông và là tấm gương sáng cho Singapore, Hàn Quốc học tập chứ đừng nói gì đến cái xứ sở Lào hay Campuchia còn tràn ngập lạc hậu và nghèo nàn. Có chuyện ngược đời hay không khi một miền Bắc quanh năm đói rách, xin viện trợ, tranh giành nhau những tờ tem phiếu để có miếng thịt, mớ rau v.v lại đi “giải phóng” cho một đất nước hơn hẳn họ mọi mặt. Nghịch lý quá phải không các bạn? Nếu các bạn trẻ nào mê phim Hàn, xin hãy một lần ngồi lại và ngắm xem nếu Hàn Quốc bị “giải phóng” bởi Bắc Hàn thì các bạn sẽ có gì để xem, sẽ có gì để nói đây nữa?

Hãy suy ngẫm nhé các bạn trẻ Việt Nam!

Cũng còn chưa hết đâu, nếu trong đời các bạn, các bạn yêu thương ai đó vì họ tốt với bạn thì chắc chắn bạn chẳng thể quên họ. Và cái điều nhân quả tất yếu đó lại cũng lặp lại ở Việt Nam. Người Việt nam dù ở đâu, dù đã 41 năm trôi qua, nhưng vẫn tiếc thương về một Miền Nam tự do và nồng ấm tình người. Nói đến VNCH thời trước 1975, người ta không có khái niệm đi làm cô dâu Hàn, Đài Loan, lừa đảo, giết người, đĩ điếm như thời “rục rờ” của những tên cướp mang danh “giải phóng”. Đó là một sự thật mà bất cứ ai cũng không thể chối cãi rằng cái gì tốt đẹp sẽ được ghi nhớ mãi và cái gì xấu xa thì dù có làm cách nào để che đậy thì nó cũng vẫn bị phi nhỏ, lòi ra ánh sáng mà thôi.

Các bạn của tôi ơi! Ngày 30/4 không phải là ngày vui đâu các bạn bởi vì kể từ đó, toàn dân tộc chúng ta thụt lùi về kinh tế, xã hội, giáo dục và đời sống, v.v. để đến nỗi giờ đây Lào và Campuchia đã vượt qua và hàng ngày tuyển người Việt chúng ta sang làm thuê cho họ. Các bạn có thấy điều đó là vô lý và xấu hổ cho chính dân tộc Việt Nam chúng ta hay không? Hay là các bạn vô cảm và các bạn muốn tránh xa chính trị chỉ bởi các bạn muốn yên thân cho bản thân mình và gia đình. Đó là một sự vô cảm đáng trách khi chúng ta mãi vui chơi mà quên đi rằng chúng ta là người Việt Nam, chúng ta cần phải có trách nhiệm với đất nước đã sinh ra tổ tiên và chính chúng ta.

Ngày 30/4, cũng là ngày mà có hàng triệu đồng bào của chúng ta phải vùi xác trong những nhà ngục khổng lồ của cộng sản. Cũng có hàng triệu người đã vùi thân nơi biển Đông còn cào sóng giữ. Và cũng ngày đó, toàn đất nước đã và đang bị bán dần cho giặc Tàu. Một tương lai mù mịt đang chờ đợi cả dân tộc chúng ta từ sau cái ngày 30/4 đáng buồn hơn là vui đó.

Vâng! Lại 30/4 nữa đến rồi, 41 năm đã trôi qua là 41 nỗi niềm uất hận của cả dân tộc này. Một nỗi đau chung cho tất cả người Việt Nam không phân biệt vùng miền, dân tộc, tôn giáo... Nỗi đau này không của bất cứ riêng ai cả. Xin đừng thờ ơ, đừng vô cảm và đừng cười trên nỗi đau của cả một dân tộc!

Đặng Chí Hùng
15/04/2016

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, April 16, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*